

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobkyně: **N. B.**, zastoupená Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 8. 2018, č. j. CPR-8376-2/ČJ-2018-930310-V243, a ze dne 28. 8. 2018, č. j. CPR-8376-3/ČJ-2018-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 11. 2018, č. j. 19 A 31/2018 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 8. 2018, č. j. CPR-8376-2/ČJ-2018-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí č. 1“) bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 29. 1. 2018, č. j. KRPT-255777-50/ČJ-2017-070022 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí č. 1“), jímž bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném

znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba v délce 1 roku, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie; rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 8. 2018, č. j. CPR-8376-3/ČJ-2018-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí č. 2“) pak bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 29. 1. 2018, č. j. KRPT-255777-51/ČJ-2017-070022 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí č. 2“), kterým jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění cizince paušální částkou 1000 Kč.

[2] Tato rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhala jejich zrušení. Namítala, že celé řízení o správním vyhoštění bylo zcela v rozporu s českými, ale i evropskými právními předpisy, neboť její jednání nepředstavovalo porušení žádného z těchto právních řádů, což ostatně dokládá i prohlášení Evropské komise, které měl správní orgán k dispozici. Rozporovala závěr žalovaného, že na území České republiky vykonávala práci neoprávněně, protože k tomuto neměla platné povolení. Správním orgánům vytkla, že neaplikovaly § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání zaměstnanců v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice“), jelikož je zaměstnankyní polské společnosti a do České republiky byla vyslána zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky, a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem Evropské unie pak potvrdila ve svém vyjádření na žádost zaměstnavatele žalobkyně i Evropská komise.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 23. 11. 2018, č. j. 19 A 31/2018 – 30 (dále jen „napadený rozsudek“), podanou žalobu zamítl. Uvedl, že nesouhlasí s žalobní námitkou, že by správní orgány odmítly aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a příslušná ustanovení směrnice. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, z nějž obsáhle citoval; jeho závěry lze shrnout právní větou, dle níž „*výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh*“. Krajský soud pak dospěl k závěru, že žalobkyně vykonávala v České republice u společnosti FILSON s.r.o. pracovní činnost bez pracovního povolení, neboť výkon práce u této společnosti neměl povahu služby poskytované jejím zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Dle názoru soudu je nepochybné, že pracovní činnost žalobkyně svým charakterem naplňovala znaky závislé práce a nikoli služby; práci totiž vykonávala osobně, ve vztahu podřízenosti, soustavně, jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě jeho pokynu, pod jeho kontrolou a za odměnu, na pracovišti dané společnosti, která jí vedla docházku a její práce byla kontrolována zaměstnanci právě společnosti FILSON s.r.o. Formálně tedy sice zůstal zachován pracovněprávní vztah žalobkyně k jejímu původnímu polskému zaměstnavateli, žádnou činnost pro něj však reálně nevykonávala, neboť ten jí práci nepřiděloval ani

nekontroloval plnění jejích pracovních úkolů. Krajský soud proto dospěl k závěru, že takovou situaci nelze kvalifikovat jako poskytování služby pro společnost FILSON s.r.o., neboť plnění, které měl polský zaměstnavatel žalobkyně poskytnout na území České republiky, není službou ve smyslu evropského práva; podstata služby totiž v daném případě nespočívala ve výkonu určité činnosti či zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, montáží věcí apod.). Krajský soud proto přisvědčil žalovanému, že žalobkyně vykonávala pracovní činnost, pročež byla povinna mít pracovní povolení. Správní orgány obsah pracovní činnosti žalobkyně vyhodnotily v souladu s § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a soud neshledal ani porušení směrnice. Vyslání žalobkyně do České republiky představovalo samotný předmět poskytování služeb a žalobkyně plnila své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který ji využíval. Ve smyslu kritérií stanovených Soudním dvorem v rozsudku ze dne 10. 2. 2011, *Vicoplus SC PUH a další proti Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid*, C-307/09 a další, Sb. rozh., s. I-00453, se proto jedná o vyslání za účelem poskytnutí pracovní síly; síť smluvních vztahů pak představuje pouze formální zástěrku faktickému poskytnutí ukrajinských pracovníků polskou společností k manuální práci u české společnosti.

II. Kasační stížnost žalobkyně

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které jej navrhla zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Uvádí v ní převážně totožnou argumentaci jako v žalobě (srov. bod II. odst. 2 žaloby a bod II. odst. 1 kasační stížnosti), když obecně tvrdí nepodložené odmítnutí aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a příslušných ustanovení směrnice. Nad rámec toho pak doplnila, že v obchodních vztazích nelze vyloučit, že je zaměstnanec přijat do zaměstnání a v důsledku následné nižší vytíženosti zaměstnavatele je v podstatě ihned vyslán v souladu s předpisy Evropské unie k výkonu práce v jiném členském státě na základě příslušných smluvních závazků, což je i projednávaný případ. Správní orgány i krajský soud staví své závěry na výpovědi stěžovatelky, která je ovšem dle výslechu evidentně neznalá smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, a proto nemohla být schopna stěžejní otázky relevantně posoudit.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti věcně nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s., byť na samé hranici projednatelnosti.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka tvrdí napadení rozsudku krajského soudu pro důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., nicméně jí uplatněná stížní argumentace se všemi těmito důvody plně nekoresponduje; její obecné námitky fakticky brojí pouze proti

nesprávně zjištěnému skutkovému stavu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a právnímu posouzení otázky subsumpce zjištěného skutkového stavu pod § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s]. Uvedený nesoulad však není na překážku posouzení důvodnosti kasačních tvrzení, neboť Nejvyšší správní soud není vázán stěžovatelkou provedeným podřazením její argumentace pod konkrétní kasační důvody.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí nesprávně zjištěný skutkový stav věci, když sama zpochybňuje svou vlastní výpověď jako osoby neznalé smluvních a obchodních vztahů, a vytýká správním orgánům neprovedení jí navrhovaných důkazů; dále obecně projevuje svůj názor, že na území České republiky nevykonávala práci neoprávněně, přičemž však pouze opakuje svou již tak poměrně stručnou žalobní argumentaci. Kasační stížnost ovšem neobsahuje žádné konkrétní a určité námitky proti posouzení právních otázek krajským soudem, ani nebrojí proti jeho postupu v řízení. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud předně uvádí, že již v rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90, upozornil, že *„řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Z kasační stížnosti je v dané věci patrno, že stěžovatel klade větší důraz na popis průběhu předchozích řízení a vytýkaní možných vad těch řízení, ke kterým jeho kasační stížnost nesměřuje, nežli na precizní vyjádření stížnostních důvodů. Tyto důvody vyjadřuje pouze velice obecně a nepodporuje je žádnou přesvědčivou argumentací. Proto, chtěl-li stěžovatel dosáhnout podrobnějšího přezkoumání věci kasačním soudem, měl dbát více na kvalitu jím podané kasační stížnosti“*. Obdobně v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 - 29, připomenul, že *„je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který opírá svou kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). Dále soud doplňuje, že žalobní či kasační bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS)“*. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, je pak *„žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.)“*.

[10] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem stěžovatelky, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci, ani že krajský soud své závěry staví především na její výpovědi. Ten v odst. 6 napadeného rozsudku jasně uvádí, na základě jakých dokumentů založených ve správním spise přezkoumal skutkový stav; jednalo se o úřední záznam o provedení pobytové kontroly v objektu společnosti FILSON s.r.o ze dne 16. 11. 2017, fotokopii cestovního pasu žalobkyně, protokol o výslechu účastníka správního řízení ze dne 16. 11. 2017, závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 23. 11. 2017, přípis Úřadu práce ze dne 28. 11. 2017, poskytnutí součinností společností FILSON s.r.o. ze dne 30. 11. 2017, rámcovou smlouvu o smlouvě o dílo mezi společností FILSON s.r.o. jako objednatelem a společností FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. jako zhotovitelem ze dne 2. 10. 2017, rámcovou smlouvu o smlouvě o dílo mezi společností FILSON s.r.o. jako objednatelem a společností Vidininvest s.r.o. jako zhotovitelem ze dne 1. 6. 2017, ukončení smlouvy o dílo ze dne 17. 7. 2017, smlouvu o poskytování příhraničních služeb uzavřenou mezi společností PRACMAX jako dodavatelem a FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. jako odběratelem dne 2. 10. 2017, smlouvu o poskytování příhraničních služeb uzavřenou mezi společností ROCHBUD jako dodavatelem a Vidininvest Trade s.r.o. jako odběratelem dne 1. 5. 2017, objednávku na balící, manipulační a ostatní práce balení ze dne 1. 11. 2017, evidenci pracovní doby žalobkyně u společnosti FILSON s.r.o. za měsíce září až listopad 2017, dokumenty „Umowa o pracę“ (pracovní smlouva) a „Aneks do umowy o pracę“ (dodatek k pracovní smlouvě) uzavřené mezi společností PRACMAX a žalobkyní, podnájemní smlouvu sjednanou mezi společností FILSON s.r.o. jako nájemcem a FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. jako podnájemcem ze dne 2. 10. 2017. Z výše uvedeného výčtu je dle Nejvyššího správního soudu zcela zřejmé, že krajský soud při posouzení věci nevycházel výhradně z výslechu provedeného se stěžovatelkou, nýbrž především z řady listinných důkazů. Co se samotného výslechu týče, dle protokolu ze dne 16. 11. 2017, č. j. KRPT-255777-12/ČJ-2017-070022, byla stěžovatelka řádně poučena o svých právech a tomuto poučení porozuměla, byla seznámena s důvodem výslechu, sama se rozhodla vypovídat a netrvala na přítomnosti právního zástupce, přičemž následně po přetlumočení protokolu souhlasila s jeho obsahem. Správní orgány ani krajský soud navíc při svém hodnocení nepřistoupily k provedenému důkazu výslechem stěžovatelky jakožto k vyjádření odborníka či osoby hlásící se k odbornému výkonu určitého povolání nebo stavu; stěžovatelka byla vyslechnuta (pouze) v pozici účastníka správního řízení, pročež se od ní nutně nepožadují zvláštní znalosti smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností. Předmětem výslechu stěžovatelky nebyly žádné složité otázky týkající se vzájemných právních a ekonomických vztahů zainteresovaných společností, nýbrž pouze dotazy směřující bezprostředně na výkon a organizaci její činnosti či pracovní podmínky. Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud řádně zjistil skutkový stav věci, přičemž vyšel z dostatečného množství důkazů, včetně výslechu stěžovatelky, a přezkoumatelným způsobem patřičně odůvodnil svá skutková zjištění. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[11] K okrajově namítanému neprovedení stěžovatelkou navrhovaných důkazů v rámci správního řízení pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka nebyla řádně uplatněna již v žalobě, neboť stěžovatelka pouze obecně uvedla, že *„opakovaně předkládala důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgán měl aplikovat uvedené ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, nebylo toto ze strany správního orgánu nesprávně akceptováno“*; výše citované však nelze považovat za řádný žalobní bod ve smyslu

§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s, neboť není výslovně uvedeno, které konkrétní důkazní prostředky na podporu jakých tvrzení neměly být správními orgány k jejímu návrhu provedeny. Tato zcela obecná kasační námitka brojící proti neprovedení všech stěžovatelkou ve správním řízení navržených důkazů je proto nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[12] Stěžovatelka dále tvrdí, že správní orgány nepodloženě odmítly aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ani v tom jí však nelze dát za pravdu; žalovaný totiž na str. 5 - 7 napadeného rozhodnutí č. 1 zevrubně odůvodnil, proč předmětné ustanovení nedopadá na řešenou věc. Dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jehož aplikace se stěžovatelka dovolává, *„povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie“*; krajský soud však v napadeném rozsudku jasně uvedl, že stěžovatelka *„vykonávala v České republice u společnosti FILSON s.r.o. pracovní činnost bez pracovního povolení. Výkon práce u této společnosti neměl povahu služby poskytované jejím zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie ve smyslu § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti“*, přičemž v odst. 13 - 14 uvedl přesvědčivé argumenty odůvodňující takové posouzení. Nejvyšší správní soud se s tímto právním posouzením ztotožňuje; krajský soud totiž vyšel z jeho závěrů uvedených v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, kde mimo jiné uvedl, že *„český zákonodárce přistupuje k dočasnému přidělování cizinců k výkonu práce na území České republiky zahraničními agenturami práce velmi restriktivně, a to s ohledem na citlivost dané oblasti jak z hlediska zajištění dodržování pracovních podmínek, tak i z hlediska ochrany pracovního trhu. Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“* Stěžovatelka v kasační stížnosti dále neuvedla žádné konkrétní argumenty brojící do merita právního posouzení

krajského soudu; chtěla-li dosáhnout podrobnějšího přezkoumání napadeného rozsudku, měla precizněji formulovat kasační stížnost obsahující konkrétní důvody, jimiž by se musel Nejvyšší správní soud meritorně zabývat. Kasační námitka nesprávného posouzení právní otázky je proto taktéž nedůvodná.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelkou uplatněných kasačních námitek; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2019

JUDr. Miluše
Došková
předsedkyně senátu